

IN PAG. A 2-A;
ACTUALITATEA
PENTRU TINERET
IN PAG. A 4-A;
3 opinii despre
„AL PATRULEA ANOTIMP”
de HORIA LOVINESCU

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II, NR. 6387 | 6 PAGINI — 30 BANI | JOI 27 NOIEMBRIE 1969

IN PAG. A 3-A;
CONTINUAREA ANCHETEI
CINE EȘTI TU, TINERE
DE 18 ANI?
RĂSPUNSURI ȘI CITEVA SUMARE CONCLUZII
LA ALTE DOUĂ ÎNTREBĂRI PRIVIND
IDEALUL DE VIAȚĂ AL TINERILOR

INTERVIU CU TOVARĂȘUL
IOAN POPESCU

prim-secretar al Comitetului județean
Constanța al U.T.C.

ÎN ORGANIZAȚIILE
U.T.C. DE LA SATE

ACTIVITĂȚI TRADIȚIONALE
SUB SEMNUL ACTUALITĂȚII

Două fotografii de ION CUCU

Pare simplu să discuți despre contribuția specifică a tinerilor la dezvoltarea unităților agricole într-un județ cum este Constanța, un județ în care tradițiile de muncă ale organizațiilor U.T.C. de la sate s-au păstrat, s-au extins la nivelul masei scoțind neînțeles în evidență resursele nepuizabile ale tinerilor, forța lor de mobilizare. Pare simplu să vorbești despre aceste tradiții și, totuși, interlocutorul nostru, tovarășul Ioan Popescu, prim-secretar al Comitetului județean Constanța al U.T.C. nu e de aceeași părere.

— Pentru că, ne explică dînsul, și în județul nostru cadrul de manifestare al acestor tradiții s-a schimbat. UN SINGUR LUCRU NU S-A SCHIMBAT ȘI NICI NU SE POATE SCHIMBA: IDEEA DE MUNCĂ PERMANENTĂ, DE PARTICIPARE NEMIJLOCITĂ A TINERILOR PRIN FORME CARACTERISTICE DE INTERVENȚIE LA CEEA CE SE ÎNȚEPRINDE ÎN JURUL LOR, IDEEA DE SÎRGINȚĂ, DE DĂRUIRE, DE RESPONSABILITATE. Ca să le cultivăm astăzi în cadrul deținut tot mai de noile dimensiuni ale activităților tradiționale, ca să le putem pune în valoare căluzind conștiințele tinere către ele, cred că trebuie să jinem seama de câteva condiții.

— Ar fi util să vă referiți la ele. O discuție pe această temă poartă, indiscutabil și întotdeauna, amprenta actualității. — TRADIȚIILE ORGANIZAȚIILOR NOASTRE DE LA SATE S-AU NĂSCUT ȘI SE NÂSC ÎN PROCESUL MUNCII, AL RELAȚIILOR DE PRODUCȚIE ȘI NU TE POTI ÎNTEGRA ACESTOR RELAȚII FĂRĂ O CUNOAȘTERE AMĂNUNȚITĂ A LEGĂTURILOR ȘI INFLUENȚELOR RECIPROCE CARE APAR ÎN CADRUL ACESTORA. De aceea am desfășurat o muncă intensă pentru a nu trece indiferenți pe lângă nici unul din mijloacele care ne-ar fi putut asigura și în cele din urmă ne-au și asigurat, o documentare completă. Constatările pe teme profesionale cum au fost cele organizate cu tinerii din cooperativele agricole de producție din Ostrov, Topraisar, Negru Vodă sau de la I.M.A. Chimogenet, olimpiadele și concursurile pe meserii devenite ele însele noi tradiții ale organizației noastre, întâlnirile cu specialiștii sau schimbările de experiență, cum a fost cel organizat la Topraisar pentru tinerii care lucrează în sectoarele zootehnice din cooperativele agricole de producție învecinate au însemnat,

pentru noi, instrumente precise de investigație. Dezbaterile din adunările uteciștilor ne-au oferit, de asemenea, o sură importantă de informații astfel încît comitetul județean a dispus de un volum mare de date care i-au permis să aprecieze în mod realist situația.

— Numai să o aprecieze? — Firește, nu. URMĂRIM CA PE BAZA CUNOAȘTERII APROFUNDATE SĂ ELABORĂM SOLUȚII, SĂ AJUTĂM, SĂ INTERVENIM. Multe din problemele care apar în unitățile agricole și-au găsit în acest fel o mai bună rezolvare. Venind în întîmpinarea acțiunii de calificare maximă a resurselor furajiere, organizațiile U.T.C. din satele județului nostru și-au propus să descopere posibilități de a-și aduce propria contribuție în acest domeniu nu numai participînd alături de cei-

MIRCEA TACCIO
NICOLAE COȘOVEANU
(Continuare în pag. a III-a)

UN OM,
O FAPTĂ,
O IDEE

Pe nenumărate coordonate imaginare, oamenii se fatlînesc și se înțeleg, se apropie sufleteste. Auzim, adesea, despre un tînar dîintr-un îndepărtat colț de țară care a gîndit cu un pas înaintea celorlalți sau despre altul care, în munca lui, a realizat ceva neașteptat, și despre alții alții. O geografie afectivă se conturează, o geografie a zonelor de entuziasm, dă-

GEOGRAFIE
AFECTIVĂ

ruire și pasiune care leagă la mari distanțe, oamenii, gîndurile, faptele și ideile lor. În octombrie 1968, ing. Constantin Mateescu a fost numit șeful secției a III-a de la Uzina mecanică din Sîlna. Neîndeplinirea planului acestui sector devenise un fenomen cronic. Din prima zi, tînarul a trecut la o treabă foarte concretă, inițind pentru muncitori un curs de organizare științifică a muncii, care urma să-i înarmeze cu elementare cunoștințe de producție indispensabile reali-

BORIS DUNĂREANU
(Continuare în pag. a II-a)

VIZITA PREȘEDINTELUI
CONSILIULUI DE MINIȘTRI,
ION GHEORGHE MAURER,
ÎN MAREA BRITANIE

La convorbiri s-au alăturat ulterior, din partea română, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, Vasile Pungan, ambasadorul României la Londra, Nicolae Nicolae, adjunct al ministrului comerțului exterior, și Gheorghe Oprea, adjunct al ministrului industriei construcțiilor de mașini, iar din partea britanică Michael Stewart, ministrul afacerilor externe și Commonwealthului, Anthony W. Benn, ministrul tehnologiei și energiei, George Thomson, cancelar al Ducatului Lancaster, membru al cabinetului, Lordul Brown, ministrul de stat la Ministerul Comerțului, și Denis Laskey, ambasadorul Marii Britanii la București.

În cadrul convorbirilor, cele două părți au examinat pe larg stadiul actual al dezvoltării relațiilor bilaterale româno-britanice, desprînzînd, totodată, o gamă de noi posibilități în ce privește amplificarea și diversificarea în continuare a colaborării economice, științifice, tehnologice, culturale și în alte domenii, în interesul și avantajul reciproc.

Cei doi prim-miniștri au discutat, de asemenea, unele aspecte ale situației internaționale actuale, printre care, problema asigurării păcii și securității în Europa. Premierul Harold Wilson a invitat apoi pe oaspeții români la un dejun de lucru, la reședința sa din Downing Street 10, în cursul căruia au fost continuate schimburile de păreri în problemele de interes reciproc.

(Continuare în pag. a VI-a)

ÎN ACȚIUNEA DE GOSPODĂRIRE JUDICIOASĂ A
METALULUI LA UZINA DE UTILAJ GREU „PROGRESUL”
DIN BRĂILA

N-au fost închise
toate supapele
risipei

- 361 tone oțel economisit prin reproiectarea și redimensionarea unor produse de bază.
• În anul viitor, din 30.000 tone vor fi recuperate doar... 3000.
• Rebuturile — ponderea principală în balanța pierderilor de metal.
• Tinerii specialiști sugerează organizației U.T.C. inițierea unui concurs pentru soluționarea tehnică a unei probleme dificile: depresarea osiilor lor discuri. Pe cînd receptarea propunerii?

te ar fi suficientă pentru fabricarea a peste 3000 de escavatoare hidraulice de mare performanță sau 29.000 osii montate pentru vagoane C.F.R. — produse aflate în producția curentă a uzinei. Cifra pierderilor este impresionantă. Desigur însă, ea nu poate fi imputată în întregime uzinei. Colectivul întreprinderii s-a preocupat în ultimul timp într-un mod mai conștient de reducerea consumurilor specifice de metal, înregistrîndu-se rezultate bune. Pe primele trei trimestre ale anului în curs, în raport cu normele de consum îmbunătățite, s-au economisit 361 tone de oțel, sau, în comparație cu normele inițiale stabilite pentru acest an, 431 tone.

— Care au fost căile folosite de div., pentru reducerea consumurilor specifice de metal? — În primul rînd, reproiectarea, modernizarea cu alte cuvinte, a acelor utilaje care în comparație cu cele mai bune tipuri actuale, consumau o cantitate mai mare de metal, în spunea inginerul Virgil Arion, adjunctul constructorului șef. Exemplele sînt elocvente. Astfel, prin reproiectare escavatorul pe pneu E 03 a devenit mai productiv cu 33 la sută față de varianta veche iar ca greutatea cu 420 kg mai ușor. Manopera

ROMULUS LAL
(Continuare în pag. a II-a)

ÎN PAGINA
A 5-A;
ANTICAMERERELE
ARENEI

- ORA DE EDUCAȚIE FIZICĂ (II)
• O INVITAȚIE LA... DRUMETIE
• Echipa națională de handbal a României a cucerit trofeul „Carpați”
• Știri din fotbal și din alte sporturi

TINERETUL
ȘI CULTURA

Încep printr-o mărturisire, care, cred că nu este numai a mea, ci a oricărui om care-și retrădește într-un fel sau altul copilăria. Dacă stau astăzi să mă gîndesc bine, din cărțile pe care le-am citit, cele mai vii, așa cum s-au păstrat ele în mine, așa cum le simt, sînt cele pe care le-am citit în copilărie. Cîntecul pe vremea aceea a frumuseții copilăriei și adolescenței, cu totul întîmplător, „Crimă și pedeapsă”, dar nu această carte a fost aceea care mi-a rămas în memorie. Și care, pot să-mi iau dreptul să spun că Dostoievski nu reprezintă ceva important pentru formarea culta, numai pentru că el n-a încăput în prima și cea mai intimă memorie prin care vîrsta mea

MEMORIA
PRIMELOR
LECTURI

Înțita să cunoască lumea? Așa ceva nu pot spune; pot spune, însă, că nu venise timpul pentru a avea un contact real cu Dostoievski, pentru că un asemenea contact presupune o înțelegere complexă, o judecată care a atins un anumit grad de maturitate. Și dacă pot să recitînd că am ajuns la ea la un moment dat, că abia de atunci înainte Dostoievski sau tragicii greci au început să însemneze ceva pentru mine, trebuie să mă întreb prin ce am ajuns de fapt să pot recepta adecvat aceste mărețe lumuri ale culturii produse de ei. Și cred acum că, printr-o frumoasă ciudățenie, am ajuns la mai sus pomeniții și la alții tocmai prin acele cărți timpurii care mi-au format cea mai trăgădă înțimitate. Voi pomeni cîteva dintre ele, ca să se vadă cît par ele de străine și de depărtate de

MARIN TARANGULU
(Continuare în pag. a IV-a)

STUDENTUL DIN ANUL I

- CÎTE PRIVIRI ÎL CUPRIND?
• CÎTE MÎINI I SE ÎNTIND?

ESTE DE AJUNS SĂ TRECI
PRIN „SITA” ADMITERII?

Avalanșă de întrebări. Se pare că, într-adevăr, perioada dintre prima și de studenție și prima sesiune de examene este etapa întrebărilor. Iată, sînt aici, în jurul „meșei rotunde” studenții din anul I și studenții din anul V ai Politehnicii bucureștene și „bobocii”, profilînd că au în fața lor colegi aflați pe pragul absolvirii, descărca un sac plin cu întrebări. Ei vor să știe totul — dar absolut totul — despre viața și activitatea din institut, vor să afle amănunte, detalii în legătură cu specificul pregătirii de specialitate, cu exigența cadrelor didactice, cu promovarea examenelor; se

despre studenție, de asemenea, dacă arta de a învăța — spre înșurșirea căreia au fost îndrumați să aspire — nu este cumva numai o figură de stil... „Studenții din ultimul an, dornici să le fie de folos celor care abia în urmă cu două luni și-au început activitatea în amfiteatrele Politehnicii, să-i sprijine să nu repete greșelile pe care le-au făcut ei sau colegii lor, răspund argumentîndu-și afirmațiile cu date și fapte din experiența proprie sau a colectivului în care învață. E drept, cîteva întrebări rămîn fără răspuns, iar unele răspunsuri nu reflectă întocmai realitatea. Coloquiul acesta

Dialogul nostru la Uzina de utilaj greu Progresul din Brăila pe tema utilizării superioare a metalului a pornit firesc, de la întrebarea:

— Cît metal intră anual în uzina dumneavoastră? — 110.000 tone, răspunde tovarășul Costel Țarălungă, inginer șef al întreprinderii.

— Și cît iese sub formă de produse finite? — Cîra 80.000 tone. Deci, 30.000 tone, adică producția pe 75 de zile a unui cup-tor Siemens-Martin de 400 tone de la oțelăria hunedoreană, dispăre fără urmă. Această cantita-

te în toate cazurile, motive de reflecție cu privire la atitudinea față de învățură, la menirea viitorilor specialiști cu pregătire superioară.

S-a expimat opinia că, în primul rînd, tînarul care începe studenția trebuie să fie convins că, în facultate, procesul de învățămînt este un proces colectiv. Mai ales în etapa actuală, cînd „cuvîntul de ordine” este exigența, cînd au fost înălțurate tendințele conșocive față de superficialitate și de-

ADRIAN VASILESCU
(Continuare în pag. a IV-a)

CINE EȘTI TU, TINERE DE 18 ANI? (III)

În succesiunea întrebărilor din ancheta noastră — al cărui început l-am publicat în numărul din 25 noiembrie a.c. — s-a ajuns de la scara idealului societății la idealul individului, pentru că în cele din urmă individul își extrage propriul său fel de viață din telul suprem al societății. Astfel:

III. A avea un ideal propriu de viață este o necesitate sau se poate trăi bine și fără un asemenea ideal?

- 1) Dacă răspunsul este afirmativ, vă rugăm să definiți care este acest ideal în cazul dv.
- 2) Dacă răspunsul este negativ, vă rugăm să vă justificați.

Răspunsuri	În cifre absolute	În procente
— Da	148	74%
— Nu	4	2%
— Nu răspund	19	9,5%
— Nu au înțeles	7	3,5%
— Da, dar se poate trăi și fără ideal	22	11%

ceea ce privește latura profesională. În al doilea rând, cunoscută o fată față de care nutrește cele mai sincere sentimente. Voi căuta ca făcând-o pe ea fericită, să devin și eu fericit. Cred că voi

„IDEALUL SOCIETĂȚII ESTE ȘI IDEALUL MEU“

Anchetă realizată de LUCREȚIA LUSTIG și MARIETA VIDRAȘCU

reuși perseverență. (R. R. Brașov)
• A nu avea un ideal înseamnă a fi un om searbăd, fără orizont, care rămâne la aceeași formă de gândire, un om care nu vede mai departe în viață. Personal aș dori să văd comunismul. Știu că depinde și de mine să-l trăiesc. (P.C. Brașov)

NU

• Un ideal propriu nu este o necesitate, dar este bine să avem un ideal în viață. (N.G. București)

• Nu este o necesitate să ai un ideal în viață și cunosc oameni care au trăit bine și fără ideal. În ziua de astăzi, problema idealului este problema existenței, și fiecare caută un mijloc de a trăi cât mai comod. (D.D. Brașov)

DA

• A avea un ideal propriu în viață este într-adevăr o necesitate, chiar dacă acesta nu poate fi atins. (I.F. Brașov)

Numai prin existența acestui ideal omul își află un rost în viață. (I.F. Brașov)

• Omul, pentru a putea trăi, trebuie să năzuiască tot timpul spre ceva. Altfel își mărunțește viața. (T.M. București)

• A trăi fără un ideal este un non sens. Fiecare om își dorește, pentru el, pentru familia lui o viață mai bună și, în acest sens, luptă după puterile lui. Dar nu acesta este idealul suprem. Fiecare tinăr își dorește o anumită meserie, în care crede că se va consacra, va deveni celebru. Numai acest vis, această dorință și ar fi destul, cred eu, pentru a arăta că orice om își are idealul său. În cazul meu, orăd că se repetă regula generală; doresc ca acolo unde mă voi duce să devin un nume, dacă nu celebru — măcar respectat. (U.T. București)

• Da! Fără un anumit tel, nu concep o viață. Telul meu este devotamentul alăturat corectitudinii. Asta îmi doresc: să le pot păstra o viață. (C.F. București)

• Nu se poate trăi fără un ideal. Un om fără ideal este un om care nu știe ce vrea. El va fi tirat de soartă prin viață fără să știe unde va ajunge. Ca orice tinăr de 18 ani, am un ideal „măreț”. Vreau să ajung inginer electronist de valoare. Aceasta în

N-AU ÎNȚELES

• E prea complicat. În fond, nu știu dacă un om are un ideal sau mai multe idealuri. (S.G. Brașov)

• Oare nu confundăm proiectele cu idealurile și invers? (M.M. București)

DA, DAR SE POATE TRĂI ȘI FĂRĂ IDEAL

• Se poate trăi și fără un ideal, deși acest lucru ar impune o viață lipsită de orizont a cărei unică preocupare ar fi trairul de la o zi la alta cu măruntele probleme ce le-ar ridica. Mi-e foarte greu să mi formulez idealul de viață deoarece diferitele dorințe, nu mi le-am concretizat și formulat într-o concepție unitară. (A.F. București)

• Se poate trăi și cu ideal și fără un ideal. Idealul meu n-aș putea să-l exprim tocmai bine în cuvinte. În general, doresc să am o viață ușoară, pe cât posibil, să fiu fericit. (J.B. Brașov)

• E foarte greu de specificat. Cred că pentru a avea un ideal trebuie să fii un om puțin mai deosebit — mai deștept, mai cult, uneori mai fantezist. Ideal ar fi ca fiecare om să aibă un ideal la orizont, la care să ajungă greu. Se poate trăi fără un ideal atât vreme cât nu îți dai seama că nu îl ai. (N.A. Brașov)

pentru că, la scara societății, pot găsi și asemenea „modele”.

Este, de asemenea, concludent că numai a la sută din numărul subiecților emit părerea că „un ideal propriu de viață nu este o necesitate”.

Neîndoielnic, a la sută este un procent mic în comparație cu 74 la sută care declară, fără echivoc, că prefigurarea unui ideal este indispensabilă realizării în viață. Dar poate tocmai pentru că este atât de mic numărul elevilor care străbat anii de școală lipsindu-se de acea direcție precisă dată de existența idealului, procentul nu trebuie subestimat. După cum nici infimul procent (0,50) al acelor pentru care idealul de viață se situează, periferic, la o existență comodă și confortabilă, nu poate fi taxat, pur și simplu, ca o excepție de la regulă. Ne gândim că ar putea exista tentația, tocmai pentru că sint așa de puține, ca excepțiile să fie lăstate și trecă în categoria procentului majoritar sub puterea exemplului. Sigur că acceptăm puterea de influențare a exemplului pozitiv, dar trecerea de la sine este o eventualitate aproximativă. Or, în procesul educativ nu se operează cu aproximații ci cu acțiuni directe, ofensive. În acest sens urmează să fie folosit exemplul pozitiv, deliberat, și nu numai de la catedră, ci mijloacele școlii, ci dinlăuntrul generației tinere, la inițiativa și prin intermediul organizației U.T.C.

Răspunsurile la această întrebare ne dezvăluie și o particularitate: vorbind despre ideal la vârsta școlii tinere se referă la idealul profesional. Normal, din moment ce se află în pragul alegerii profesiei, și ei meritul de menționat că, cu toate că și limitează idealul la profesie, adaugă, convingător, că profesia o doresc exercitată în primul rând în folosul societății. Fisirile apar în altă parte — în asigurarea precizării profesiei, în intruziunea cu care se gîndesc la o anumită profesie, profesia lor. Observațiile care se pot face pe marginea acestei realități sînt însă de orientare profesională, problema care face obiectul altor intervenții ale ziarului.

să fii de folos societății” la „ce voi face foarte concret pentru asta”. Dacă vrei, concret în cazul de față include angajarea foarte timpurie în viața socială. Iar angajarea, descompusă în părțile-i componente, înseamnă responsabilitate, putere de sacrificiu, capacitatea de a renunța la niște comodități personale în favoarea unor comandamente sociale.

— Avem foarte multe tineri, ne declară ing. GHEORGHE ANDREI, directorul întreprinderii. Pînă acum nu am reușit să ne îndeplinim planul pe nici o lună de la pornire. Dacă vom merge în continuare în același ritm, pînă la sfîrșitul anului, rămăntele în loc sînt micoreze, vor crește.

Tot de la conducătorul unității aflăm și o serie de cauze. Principală ar fi nefuncționarea corespunzătoare a unor utilaje, în special a celor prototip. Da trebuie spus, fabri-

(Continuare într-un număr viitor).

* Citii începutul anchetei în nr. 6385 al ziarului nostru.

LA NOUA FABRICĂ DE PRODUSE CERAMICE

Lipsa de experiență e explicabilă

DAR CUM SE EXPLICĂ COMODITATEA?

Din Iași

Cînd ne-am început investițiile pe tîrîra platformă industrială a Iașului, se ridică o ceață toamnătică de pe mulțimea de profile din fier și beton. Ne-am zis atunci că o ceață asemănătoare s-a ridicat și de pe zilele rămasă pînă la sfîrșitul anului, întrucît acestea ne apar acum mult mai clare, precis delimitate între ele și în întinderea nesfîrșită a timpului. Cum însă sfîrșitul anului înseamnă și momentul încheierii bilanțului în întreprinderi și instituții, rezultă că toate aceste zile sînt încărcate cu sarcini, cu probleme de rezolvat astfel încît să se asigure îndeplinirea lor integral. De abia după această planificare de ordin elementar se poate declara acțiunea de concentrare a forțelor spre punctele cu rezistență mică, spre compartimentele unde, dacă nu se iau măsuri din vreme, s-ar putea înregistra nerealizări la diferiți indici ai planului. Fabrica de produse ceramice. Această întreprindere trebuie să intre în funcțiune la 1 Iulie a.c. dar din cauza întârzierii utilajelor a început să producă abia cu o lună și jumătate mai tîrziu.

— Tot de la conducătorul unității aflăm și o serie de cauze. Principală ar fi nefuncționarea corespunzătoare a unor utilaje, în special a celor prototip. Da trebuie spus, fabri-

ca e dotată în bună parte cu utilaje prototip, însă încărcate cu plan de parcă ar fi o-mologate. E aici o vizibilă neconcordanță care lasă anumite porțiuni celor răspunsuri de realizarea planului. Să sperăm că ea a fost acceptată de Ministerul Construcțiilor din „rațiuni superioare”. Ne-am fi așteptat însă, potrivit aceluiași logici, ca și fondul de salarii să fie corelat cu realizarea planului. Ceea ce nu s-a întimplat.

Totuși aceasta este doar o cauză. Tovarășul director ne propune să insistăm și asupra calificării și disciplinei.

— La noi calificarea e una din chestiunile asupra căreia trebuie să se îndrepte privirile tuturor factorilor din întreprindere. Cei calificați sînt puțini, așa încît sîntem nevoiți să folosim, la unele puncte de lucru muncitorii necalificați. Dar aproape toți au încă mult de învățat. Nici utilajele nu sînt cunoscute în detaliu și de aceea nu sînt deservite corespunzător, ceea ce se soldază cu frecvente întreprinderi. În asemenea condiții se înțelege de la sine că indicele productivității nu poate fi realizat.

Neajunsuri mari sînt și în ceea ce privește disciplina și organizarea locului de muncă. Membrii conducerii întreprinderii stau aproape tot timpul în fabrică, la diferite puncte de lucru, ajută în dreapta și în stînga, dar cu toate acestea... procesul intrării într-o activitate normală e încă prea lent.

— Colectivul nu e sudat, ne spune tovarășul ing. Gheorghe Andrei. Aproape toți muncitorii lucrează pentru prima dată în industrie și de aceea nu sînt obișnuiți cu riguroasa disciplinei, cu specificul muncii în colectiv care presupune ajutorare reciprocă.

— Tată deci cele 3 mari probleme care se află pe ordinea de zi în activitatea Fabricii de produse ceramice din Iași. După cum menționăm, sînt probleme principale, complexe, de a căror bună și grabnică rezolvare depinde nu numai înregistrarea unor rezanțe de plan cit mai mici pe anul în curs, ci și îndeplinirea planului pe 1970. Soluționarea lor nu este numai o sarcină a conducerii întreprinderii ci și a celorlalți factori de răspundere din fabrică, printre care se numără și organizația U.T.C. Cunoștință starea de fapt cu cauzele și implicațiile ei în detaliu, e firesc ca organizația U.T.C. să orienteze întreaga activitate pînă la sfîrșitul anului spre rezolvarea acestora, să inițieze acțiuni menite a sporii participarea fiecărui tinăr la procesul de ridicare a calificării și întăririi disciplinei în producție.

O primă surpriză o constituie programul de activitate al comitetului U.T.C. Redăm primele două puncte: 1) „Să fie realizate sarcinile de producție; 2) să existe disciplină la locul de muncă”. Cum să fie realizate sarcinile de producție? Prin ce? E posibil? Dacă s-ar fi procedat cu mai multă luciditate, acest punct

de la noi e și tovarășul Ion Crețu, seful comisiei tineret muncitorilor din cadrul comitetului județean U.T.C., că acțiunile în sprijinul producției lipsesc cu desăvîrșire, că membrii organizației U.T.C. de aici nu cunosc nici problemele elementare ale organizării și desfășurării activității organizației U.T.C., nu rezultă că acest ajutor a fost inexistent? Tovarășul Ion Crețu se scuza că „a fost prins cu alte treburi, în alte întreprinderi”. Motivarea, atît în cazul dînsului cît și în cazul altor activiști de la comitetul municipal U.T.C. și din cadrul secției economice a comitetului județean U.T.C. e cit se poate de nepotrivită, deoarece ajutorul lor calificat trebuie acordat în primul rînd acolo unde e mai mult nevoie de el.

— Vă rugăm să veniți și pe la noi cît mai des fiindcă altfel nu vom reuși să învingem greutățile pe care le avem, lansarea o nouă invitație directorului întreprinderii prin tovarășul Ion Crețu, către activiștii comitetului municipal și județean U.T.C. în momentul cînd am părăsit întreprinderea.

Să sperăm că cel puțin de această dată apelul realității de pe teren va fi auzit.

AR FI PUTUT FI O INITIATIVĂ, DAR NU ESTE

În intenție „caietul grupei” formă concepută de comitetul U.T.C. coordonator al platformei petrochimice Pitești în scopul antrenării mai ample a tinerilor la viața de organizație prin consultarea opiniei lor la stabilirea acțiunilor ce se vor înscrie în planul de activități pe o anumită perioadă ar fi putut fi o inițiativă. De ce nu este? Pentru că în ea s-a constituit un instrument util de parcurgere a activității, dar care nu este decât un instrument de lucru, nu un scop în sine. Aici nu se pune problema permanentă a fiecărui utecist la lăstarea măsurilor menite a le ridica activitatea respectivului caiet cuprinde în regulamentul său de completare națiivită de genul „în acest caz se scriu absolut toate dorințele de orice natură ale utecistului”, dar dacă cineva, mai ghidus, vrea să cumpere un cai sau o colivie cu sticle? Precizarea obiectivelor urmărite credem, se impune fără întârziere.

O NOTA BUNA ȘI UNA PROASTA

Cursurile de ridicare a calificării organizate anul acesta în unitățile economice cu profil textil ale județului Sibiu au cuprins — înțelegînd prin acest cuvînt frecvența, dorința de însușire a noțiunilor predate, consolidarea celor asimilate anterior — un număr de 446 utecisti. Adică aproape 25 la sută din tinerii care lucrează în această ramură. De menționat că de astă dată organele și organizațiile U.T.C. sînt deosebit de atente față de activitatea de organizare a tinerilor la aceste cursuri și și-au adus un aport substanțial la îmbunătățirea funcționării lor, la îmbogățirea tematicii.

Dacă numărul celor înscriși la concursul „Carte tehnică și producție” în acest an este de 1739 tineri, cifra celor care au parcurs bibliografia și au obținut insigna „Prieten al cărții tehnice” ajunge abia la 143 utecisti. Oare acest lucru nu spune nimic Comitetului județean Sibiu al U.T.C.?

DE LA JUDEȚ SE VEDE MAI BINE?

Primum răspuns din partea ambelor organe vine de un articol publicat nu de mult în ziarul nostru. Atît Comitetul municipal Reșița al U.T.C., cît și Comitetul județean U.T.C. Caraș-Severin împărtășesc aproape același punct de vedere și își înușese integral criticele formulate de noi cu privire la slaba activitate desfășurată într-o anumită perioadă pentru creșterea rîndului organizației. Și, drept cel mai convingător argument, ambele răspunsuri precizează că, în urma scrisorilor noastre, în lunile septembrie și octombrie în Reșița au fost primiți în U.T.C. 239 tineri, dintre care 70 muncitori.

— Dar, ca și în articolul pomenit, nici de data aceasta explicațiile nu coincid pînă la capăt. Comitetul municipal U.T.C. este de părere că aceste rezultate „protefec” la ora actuală posibilitățile de care dispune municipiul, în vreme ce comitetul județean crede, dimpotrivă, că „există și în continuare suficient loc pentru mai mult și mai bine”.

— La rîndul nostru, considerăm că municipiul are nevoie și de încă puțin... autoexigență.

— Vă referiți la aparatul salariat al comitetului județean? — Dar nu numai la el. ATENȚIA NOASTRĂ S-A ÎNDRĂPTAT ÎN ACEEȘI MĂSURĂ ȘI CĂTRE ACTIVUL OBȘTESC, CĂTRE SECRETARIATUL COMITETELOR COMUNALE U.T.C. A SECRETARILOR DE ORGANIZAȚII DIN COOPERATIVELE AGRICOLE, DIN I.A.S.-URI ȘI I.M.A.-URI. Și aceasta pentru că mai mult de jumătate din secre-

tarii de comitete comunale lucrează direct în producție iar la nivelul unităților atît secretarii cît și majoritatea membrilor comitetelor U.T.C. sînt legăți de procesele economice de bază. Aceasta ne-a permis ca în recomandările pe care le-am făcut, în relațiile noastre cu organele de specialitate să ținem seama de opiniile, de propunerile venite din partea tinerilor, între care le-aș aminti pe acelea ca organizațiile U.T.C. să recomande conducătorilor din cooperativele agricole, tineri care, în următoarea perioadă, să se calibreze ca mecanizatori capabili să suplinească, în campaniile de vîrf, lipsa temporară de oameni; ca, în colaborare cu specialiștii din unități, organizațiile U.T.C. să inițieze cursuri scurte formate din 5—6 prelegeri care să-i ajute pe tineri să cunoască amănunțit tehnica ingrijirii culturilor irigate, normele de udare etc.

IV. Fiecare om își aduce contribuția, cît de modestă, la munca și creația națională și dăruie universală. V-ați gândit pînă acum la ceea ce vi dorii să fie în viitor contribuția personală la această operă de creație?

- 1) Dacă răspunsul dv. este afirmativ, definiți cît mai exact conținutul acestei contribuții, a participării la munca societății.
- 2) Dacă răspunsul dv. este negativ (nu v-ați formulat încă un asemenea ideal), arătați cum vă explicați aceasta.

Răspunsuri	În cifre absolute	În procente
— Da	128	65%
— Nu	25	12%
— Nu răspund	38	19%
— N-au înțeles	9	4%

DA

• Într-adevăr, fiecare om își aduce contribuția sa, prin meseria pe care și-a ales-o, pe care a învățat-o. Mie îmi place foarte mult fizica și doresc să merg la facultatea de fizică. Deci, de la sine înțeles, contribuția mea va fi în domeniul fizicii. (H.T. București)

• La locul de muncă să fii de folos colectivului și științei în măsura posibilităților. Dacă nu voi putea fi un vîrf, voi căuta să susțin temeinic baza. (A.C. Brașov)

• Drept să spun, m-am gîndit și gîndul a atins un anumit grad de îndrăzneală. Ce-ar fi ca ceea ce a învoiat un părinte să poată fi transmis ereditar copilului? (Nu mă gîndesc la desființarea școlii). Copilul nu ț-ar rădîna decât să-și completeze școlarele, să învețe ceva nou, să abordeze noile domenii ale științei. Lumea ar progresa enorm. Ce-ar fi să fii printre primii, sau chiar primul, care să fac o asemenea descoperire? (A.D. Brașov)

• Din moment ce m-am definit idealul pe care să-l realizez,

NU

• Desigur, doresc să-mi aduc contribuția la munca și creația națională dar nu mi-am formulat încă care va fi partea mea de contribuție. (N.G. București)

• Încă nu știu care va fi aportul meu din cauză cît sînt la începutul drumului. Depinde de împrejurări și de ceea ce mi se va cere. (H.S. București)

• Nu m-am gîndit încă serios la acest lucru, cu toate că ar fi foarte necesar. Dar pînă acum nu mi-am dat seama ce m-ar pasiona. (C.S. Brașov)

N-AU ÎNȚELES

• Ce rost are întrebarea? Doar nu toți oamenii sînt creatori. Eu n-am nici un talent, îmi voi face bine meseria. (A.W. București)

• Poate că am să ajung cineva în viață, am să contribuie. Dacă nu, nu. (S.I. București)

Rațiunea care ne-a condus la formularea unei asemenea întrebări a fost dorința de a obține de la subiecții noștri reprezentarea realizării concrete a idealului. Fondul generos al acestei vîrste, pe care se implantează idealul individual — ca o microparticulă a idealului societății — urmează să fie păstrat nealterat, ca un bun de preț. Mai degrabă autopăstrat încît să nu fie fisurat de mobilurile restrinse meschin doar la interese individuale. Dintr-un anumit punct de vedere, procentele sînt liniștitoare. Majoritatea s-au gîndit să-și aducă contribuția la munca și creația națională. Dar chestionariul le cerea să definească cît mai exact conținutul acestei contribuții. Or, deși frumos și convingător exprimate dorințele „de a contribui”, răspunsurile sînt deficiente sub raportul precizării. O explicație a acestei infirizări în conținutul aportului personal la îmbogățirea patrimoniului național ne-ar conduce la școală și la organizația U.T.C. În ca-

„atîta vreme cît nu îți dai seama că nu îl ai”. (N.A. Brașov)
*
Idealurile care exprimă conștința de a fi a „generației socialismului”, așa cum se vor înfăptuite de subiecții noștri, stau în perfect echilibru, slujindu-l, cu telul general. Tinerilor, în cazul nostru elevi, nu le este indiferent cum trăiesc și, mai ales, de ce trăiesc. Poate de aceea se gîndesc foarte devreme la idealul lor de viață. Li se pare absolut obligatoriu ca, încă de la această vîrstă, „să stea pe propriile lor picioare” cu conștiința clară a ceea ce vor să realizeze în viață.
„Nu, nu se poate trăi fără un ideal” este afirmat foarte categoric. Chiar și cei pe care i-am compartimentat noi la „Da, dar se poate trăi și fără ideal, spun de fapt „Nu”. Nu pentru că „a trăi fără un ideal ar impune o viață lipsită de orizont” sau „Da” dar numai

ACTIVITĂȚI TRADIȚIONALE

(Urmare din pag. 1)
lali membri cooperatori la recoltarea și insulozarea nutrețurilor cî încă într-un alt fel. La Bălăgești, Plopieni, Vișoara, Oltenița și nu sînt decît câteva exemple din 151 posibile, tinerii din cooperativele agricole au reușit în actualitate o tradiție a organizației noastre — coșirea săpunurilor și a porțiunilor necultivate din lungul soselelor pentru sporirea rezervelor de fin. Noul apare și în funcție de modul în care trageți lucrurile. Mă gîndesc cînd spun aceasta și la gîndurile tinerului de îmbunătățiri funciare de la Castelul, cunoscut astăzi și pe plan național. El n-a fost doar „amărul” pus la terminarea cu un ceas mai devreme a sistemului de irigații Carasu ci o adeverată școală care a calificat pentru unitățile beneficiare tineri motopompisti, mecanici, vadași. În sfîrșit, asociațiile intercooperatiste cîntăreau, pentru organizațiile U.T.C. de la sate, încă o perspectivă de afirmare a unor acțiuni specifice, al căror conținut se va integra în categoria tradițiilor create de munca tinerilor. Și aceasta crează, nemijlocit răspunderi pentru cadrele U.T.C.
— Vă referiți la aparatul salariat al comitetului județean?
— Dar nu numai la el. ATENȚIA NOASTRĂ S-A ÎNDRĂPTAT ÎN ACEEȘI MĂSURĂ ȘI CĂTRE ACTIVUL OBȘTESC, CĂTRE SECRETARIATUL COMITETELOR COMUNALE U.T.C. A SECRETARILOR DE ORGANIZAȚII DIN COOPERATIVELE AGRICOLE, DIN I.A.S.-URI ȘI I.M.A.-URI. Și aceasta pentru că mai mult de jumătate din secre-

— Condițiile despre care ne-am vorbit se completează una pe alta, depind una de cealaltă. Cînd aceste cît puțin două condiții nu se realizează, care sînt consecințele?
— Consecințele sînt ușor de presupus. Din păcate, se întîmplă să ne mai întîlnim cu ele. Ni se întîmplă să constatăm cît nu pretindem s-a reușit antrenarea masei de tineri la munca în cooperativa agricolă, cît nu toate organizațiile U.T.C. au devenit organisme vii, capabile de intervenție prompte, de valorificare a activităților tradiționale, de îmbogățire a lor, de adaptare la noile condiții, la noile exigențe ale producției, la actualize dorințele pe care și le manifestă tinerii. Există încă domenii în care tinerii, organizația U.T.C., își pot afirma prezența, își pot aduce contribuția, își pot susține propriul punct de vedere.

IN DISCUȚIE:

DE CE „AL PATRULEA ANOTIMP“?

de NICOLAE DRAGOȘ

Poate că nu ar fi fost lipsit de interes în comentarea ultimei piese a lui Horia Lovinescu să se încerce o definiție mai exactă a simbolului conținut în titlu, în care vâd expresiv sinteză a finalului și — de fapt — a perspectivei piesei. Este anotimpul unei generații și — firesc, nu? — el împinge suta anotimpurilor: fără el, celelalte trei, precedente, nu se pot nici înțelege pe deplin, nici explica profund. Este vorba, firește, de patru „anotimpuri sociale“, din care luciditatea autorului și propune pe ultimul, cel aparținând tinerei generații, drept soluție a evenimentelor.

Textul piesei este o susținută dezbateri despre ideal, realizată nu cu mijloace abstracte, ci — trăsându-se în confruntarea cu personajele unei lumi care este diversă doar în unilateralitatea ei. Este aspectul discutabil al piesei, datorat, probabil, nevoii de demonstrație dramatică. Horia Lovinescu argumentează simplificând, ducând elementele demonstrației (personajele) în condiția lor extremă, îngroșând manifestările imposturii pînă acolo unde arta riscă să devină ostentativă, rezizând construcția pînă acolo unde ea riscă să se apropie de schemă. De aici, paradoxal, se nasc nu numai deficiențele, dar și calitățile piesei. Această simplitate în demonstrația face mai ușor perceptibilă oportunitatea socială a piesei, intențiile violente denunțare conținute. Prin modul specific în care se dezvoltă ideile, prin acumularea termenilor demonstrației, piesa se constituie într-un veritabil eseu dramatic, care solicită la dezbateri, la meditație, la accepție sau negare, la definirea propriei atitudini. În acest eseu are, în plus, meritul că nu se mulțumește să însușească termenii demonstrației, ci li imprimă acestuia un sens precis. Poziția autorului devine, fără dificultăți de asemănare, propria noastră poziție. Ea reflectă o atitudine generală, patritică, profund socială, cu deschidere certă către sensul zilei de mine.

S-a discutat despre defecțele de construcție ale piesei, reale desigur. Dar, se știe, o structură dramaturgică nu poate fi judecată în sine. Sînt desule piese constructive riguroase, au intrat în continuitatea recepției publice prin atmosferă, prin evoluția personajelor, prin acuitatea problematizării și prin permanența ei, în timp ce altele, savant construite, nu au reușit să reziste timpului din pricina puținătății ideilor, interferențelor palide cu starea de spirit a epocii. De aceea, semnaland deficiențele de construcție — și nu numai de construcție — nu se poate să nu menționăm și construcțiile riguroase ale piesei lui Horia Lovinescu impune prin prospectarea lucidă, cu simplitatea unei fabule, a unei anumite perioade istorice. Citind o fabulă mă interesează mai puțin structura acesteia, și în mai mare măsură priceperea cu care autorul mă îndrăginează spre morală fabulă și mă convinge de justetea ei.

Numită de autor „melodramă“, din intenția vizibilă de a minimaliza drama psihologică a impostorilor, „Al patrulea anotimp“ este mai degrabă o dramă satirică, iar opțiunea unor rezizori pentru parodiarea unor momente ale piesei mi se pare justificabilă. Drama imposturii nu poate fi autentică. Impostura își asumă drama din însuși momentul inițial al existenței ei, și de aceea nu o mai poate trăi. Ar fi fost de mai mare interes — ceea ce în piesă nu se întâmplă decât în treacă în scena cu Nicolae și în unele din momentele lui) — să fie dezvoltate în spectacol dramele pe care impostura le provoacă în jurul ei. Mă gândesc că nouă, celor care am trăit perioada respectivă, nu este mai ușor să reconstituim, dincolo de text, aceste drame; dar literatura, fiind în chip obligatoriu și un document superior, trebuie să-și asume, pentru a convinge și timp, toate consecințele acțiunilor personajelor sale.

Recunoscând că aceste personaje, au, în plan conceptual, o evoluție lineară (de-a lungul piesei, ele nu căștigă nimic în structura lor intimă, ci doar se adaptează unor situații conjuncturale,

Un moment din spectacol

ceea ce face ca dezvoltarea dramatică să se realizeze doar prin acumularea, n-aș putea împărții insistențele obiective privind vulgaritatea lor. Ele nici n-ar fi putut fi altfel. Condiția parvenitismului și, mai ales, modul său de manifestare atunci cînd se știe în siguranță, neobservat din afară, este vulgaritatea. De aici și nota de autenticitate a personajelor, subliniată cu deosebire de excelenta creație a Natașei Alexandra, acțiunea de ineputabile resurse interpretative, care ar trebui utilizate mai des în distribuțiile Teatrului Național.

A anticipa gradul de durabilitate al piesei este o întreprindere delicată. Dar oportunitatea ei socială este evidentă. Nu numai ceea ce este etern este și oportun. Din această perspectivă rămîne în afară de orice îndoielă faptul că piesa reușește să genereze o atitudine, o atitudine politică, o atitudine civică, avînd cel puțin o putere profetică. Părăsind sala de spectacol, voi rămîne evenimentul concret și voi uita de o stare de spirit, cu un sentiment de apartenență sau delimitare, condiție obligatorie a teatrului politic. Căci Horia Lovinescu face, aici, teatru politic. Aș fi voit, desigur, ca limpezimii telului către care se îndreaptă această piesă să-i corespundă un drum tot atât de limpede. Dar drumul este adesea anevoios, iar anumite porțiuni ale lui sînt pur și simplu evitate. O deschidere a ferestrelor casei în care se produce pseudodrama, către lume, către glasul străzii, către replica socială la impostură, ar fi complicat probabil textul, dar i-ar fi conferit și o soluție intrinsecă, pe care — oricît de emoționant ar deveni în spectacol tabloul final — acesta o poate doar sugera. Dacă piesa ar fi purtat în sine, încă de la început, cel de-al doilea termen al contradicției, fie și implicit, soluția pe care o preconizează autorul, și care este, în aceeași măsură, propria noastră soluție, ar fi fost cu atât mai convingătoare.

În creația dramatică a lui Horia Lovinescu, astăzi — fără îndoieli deosebite de însemnat prin contribuția efectivă pe care a adus-o la dezvoltarea mișcării noastre teatrale — noua sa piesă „Al patrulea anotimp“, este de natură să reflecte într-un chip nou capacitatea creatoare ale personalității sale scriitoricești. Ea face parte, ca problematică, din acele piese („Citadela sfîrșită“, „Surorile Bogza“, „Febre“, „Moartea unui artist“) care sînt indisolubil legate de istoria societății noastre în ultimii douăzeci și cinci de ani, istorie pe care aceste lucrări o reflectă într-o seamă de aspecte revelatori, semnificative. Caracterul cu totul aparte al acestei lucrări, profilul ei specific în cadrul operei dramaturgului, constă în esența ei purificatoare, în ceea

de HORIA LOVINESCU

Punctul de vedere exprimat de cronicarul ziarului nostru pe marginea piesei lui Horia Lovinescu „Al patrulea anotimp“ s-a dovedit de natură a sfîrși o serie de discuții privind gradul de adecvare a piesei la realitate, deschiderea ei idealică, mijloacele artistice pe care autorul le-a pus în slujba ideilor sale. De altfel, cronică noastră semnală că piesa conține, în ea însăși, posibilitatea de a declanșa o meditație mai profundă, ceea ce o înscrisie în aria unui interes care-l depășește pe cel imediat. Publicăm o serie de puncte de vedere, ale unor scriitori și oameni de teatru, cu precizarea că discuția rămîne deschisă și că invităm pe toți aceia cărora piesa lui Horia Lovinescu le-a sfîrșit interesul să-și spună cuvîntul în coloanele ziarului nostru.

UN TEATRU POLEMIC

de EDUARD COVALI

directorul Teatrului Tineretului din Piața Neamș

De cite ori citesc ultima piesă a lui Horia Lovinescu am impresia că ceea ce afirmă sau neagă plutea cu o clipă mai înainte în aer și că trebuia spus neapărat acum.

De cite ori recitesc o piesă de Horia Lovinescu regăsesc fragmente autobiografice, lucruri pe care mi le-am mărturisit sau pe care dramaturgul mă obligă să mi le mărturisesc. Pentru că actualitatea lui Lovinescu depășește cronologia, vizînd un flux continuu de conștiință, în care cititorul sau spectatorul își găsește locul cu ușurință. Nu știu cum se întâmplă, dar orașul în care se desfășoară acțiunea seamănă foarte mult cu cel în care locuiești, iar numele adevărate ale personajelor din piesă îmi „sînt pe limba“ pentru că le-am cunoscut pînă din copilărie și doar un lapsus te împiedică să și le amintești imediat. Interferența dintre viață și ficțiune artistică merge pînă acolo încît, întîlnindu-l pe scriitor, îți vine să-l abordezi ca pe o cunoștință întîlnindu-l pe cine știe despre familia Dragomirescu.

Pentru cel care a parcurs etapele descrise în „Al patrulea anotimp“ sentimentul de autenticitate este deosebit. Și acest lucru nu izvoară din similitudinea cu evenimentele la care ai asistat sau care ți-au fost relatate. Sugestivele dramaturgului răscolesc în primul rînd memoria afieldă, iar emoțiile pe care le încerci sînt legate de propriul tău proces de devenire spirituală, proces care include deopotrivă evoluțiile sau inculturile oamenilor care te înconjoară. De aici dezgustul pen-

trî modalitățile artei, aparențele acestuia sînt absolut necesare. Nu se poate așadar că de a rîu, urf, vulgar într-un personaj, fără a înfîșa formele lui de manifestare concretă. Acest aspect nu trebuie să inducă în eroare nici critica dramatică, dar mai ales nu trebuie să inducă în eroare teatrele care reprezintă piesa. Așa cum dramaturgul a selectat cu o vîdă vizigromie aceste aparențe ale personajelor sale, tot astfel rezizor și interpreții piesei, trebuie să facă o operație asemănătoare distilării: să știe să descopere esența vulgarității personajelor, fără a se nădăci în aparențele ei. Piesa „Al patrulea anotimp“ este foarte generoasă pentru actori, dar este și foarte dificilă în același timp, pentru că le cere o mare economie de mijloc, o desăvîrșită sobrietate a expresiei.

IAȚĂ TIMPUL

Atelierul lui HEFAISTOS

de ILIE CONSTANTIN

lăudată și pentru grija ce-o arată față de artiști, pentru că „nu îți alungi poezii ca șerpii sub pămînt“. Căci, cum spune Ion Brad într-un admirabil vers: „Poetul e trimis din viitor“. E aici exprimarea unui element de ars-poetica de o mare înălțime civică.

Prin ce se caracterizează, în fibra lui intimă, modul poetic a lui Ion Brad? Nouă ni se pare că acest scriitor instruit, căruia îi sînt supuse și ascultătoare unele lirice, manifestă o anumită exterioritate în abordarea obiectului: ai mereu senzația că el pune întotdeauna în fața lui obiectul și eul creator un adjectiv demonstrativ. Simplificînd, Ion Brad nu are simți luna, spre exemplu, ci această lună. E aproape cu neputință să li-Tai imaginezi, așemenea lui Li-Tai pe cînd înflorit pe suprafața ogînditoare a lacului pentru a se face una cu astrul obsedat.

Această exterioritate este neapărat o scădere? Este iremediabilă? E greu de spus: poate că explicația cea mai simplă ar consta în adinea sfîrșit pămînt, că în cuvîntul „rămîne de la „străbuni“ sînt (atît de prezenți în versurile din „Ece tempus“) un fel de rezervă naturală, înăscută.

Discursivitatea însoțește multe din poemele lui Ion Brad, marți strigății de proză întretaie un text de obicei îngrijit și metaforic. Adeseori, căutînd să „in-nobilizeze“ părțile neinspirate poetul cade în abstracțiuni pretențioase, descurajante. Lată în caputul unei „Elegii“, dedicată lui C. Călinescu: „Brațele ideilor / le-ai adîncit în astre / și rădăcinile în piroseră iluminînd în aripile vaste, / de fulgere, li-terele noastre / într-un statornic început de eră. / Incovalat pe cărți, / cum plug de platină...“ etc. Desi materia primă tradițională poetică este folosită abundent (astre, aripi, fulger, plug ș.a.) lipsa inspirației nu poate fi ascunsă. În poemul următor, „Prietenii“, Ion Brad ne oferă două versuri de un pitoresc pretențios, minînd întregul text ce urmează: „Fără voi aș fi Sahara, / suflet de piatră — cîmîtir musulman“. Exterioritatea se exprimă aici prin căutarea elementelor lirice la mari depărtări, fără folos. Cită proză și discursivitate în „Construcții“:

„Am petrecut toată noaptea cu cîntec și glume... pe ruinele hotelului „Transit“, hotelul trist... al trecerii grăbite prin lume... Eram noi și luna... pînă-am trimis-o / ca pe un copil la culcare. / Și-am tînut-o așa, cîntînd, dărîmînd, pînă-n zori, / cînd am turnat în noi temelii, croite de minile lor“. (p. 50).

Foarte plăcut surpriză oferă un vechi poem al lui Ion Brad, din 1953, „Mamei“, care contrazice o întreagă orientare de exterioritate a liricii sale. Totul e aici simțit, direct, sfîșierător. Cu excepția anecdoticii și inutilitei strofe a doua „Mamei“ e un poem autentic iar finalul merită neapărat a fi transcris: „Tăcută lacrima cu care spun / cuvîntul ce-mi rămîne legămint, / azi cînd pîrlug glasului tău bin / și-ascunde limpezimea sub pămînt“. E de mirare cum, 16 ani mai tîrziu Ion Brad ne mai poartă de asemenea săgăciuni false: „Vai, vai, gorun bătrîn te-ai îngroșit / ca un adolescent îndrăgostit / ca un adolescent pe lîngă tine o boare / de fințat palidă, tremurătoare, / Cu paș amei, cu ră-suflet brumat. / Iar tu, poet romantic, te-ai și înflorit“ etc. (p. 85).

Evoluția poetică a lui Ion Brad e, cum spuneam, greu de urmărit în „Ece tempus“. Senzația noastră e însă că el are o cîntec posibilă să alcătuiască, din ce a publicat pînă acum, o selecție — mai restrînsă, eventual — superioară cărții prezente. În marea amintire de poezii române de azi Ion Brad își află un loc original alături de Tiberiu Uțan, Al. Andreiș, Ion Horea. Vom cita în încheiere o foarte frumoasă poezie. În ea exprimată foarte clar situația actuală a acestui scriitor iar realizarea artistică superioară anunțată de viitor ce merită atenția noastră: „Acum e timpul lui / cînd mă înțeleg / cînd sînt grăbit, dar pot să mă aștept, / cînd fulgurele vor dorm în mine / pietrificate, veseli de lavine, / cînd nu mă-mpiedic de nimic mă-runt, / știind pe mine însumi să mă-nfrunt. / Acum mi-e încă pasul cumpănit / între distanțe mici și infinite, / între iubiri de clipă sau eterne, / cînd nu mă plîng de focul lor în perne, / adolescent și ars de întrebări pe care le dezleg într-adevăr. / Acum e timpul cel mă înțeleg / cînd sînt grăbit, dar pot să mă aștept.“ (Acum, 1964).

„Am petrecut toată noaptea cu cîntec și glume... pe ruinele hotelului „Transit“, hotelul trist... al trecerii grăbite prin lume... Eram noi și luna... pînă-am trimis-o / ca pe un copil la culcare. / Și-am tînut-o așa, cîntînd, dărîmînd, pînă-n zori, / cînd am turnat în noi temelii, croite de minile lor“. (p. 50).

Foarte plăcut surpriză oferă un vechi poem al lui Ion Brad, din 1953, „Mamei“, care contrazice o întreagă orientare de exterioritate a liricii sale. Totul e aici simțit, direct, sfîșierător. Cu excepția anecdoticii și inutilitei strofe a doua „Mamei“ e un poem autentic iar finalul merită neapărat a fi transcris: „Tăcută lacrima cu care spun / cuvîntul ce-mi rămîne legămint, / azi cînd pîrlug glasului tău bin / și-ascunde limpezimea sub pămînt“. E de mirare cum, 16 ani mai tîrziu Ion Brad ne mai poartă de asemenea săgăciuni false: „Vai, vai, gorun bătrîn te-ai îngroșit / ca un adolescent îndrăgostit / ca un adolescent pe lîngă tine o boare / de fințat palidă, tremurătoare, / Cu paș amei, cu ră-suflet brumat. / Iar tu, poet romantic, te-ai și înflorit“ etc. (p. 85).

Evoluția poetică a lui Ion Brad e, cum spuneam, greu de urmărit în „Ece tempus“. Senzația noastră e însă că el are o cîntec posibilă să alcătuiască, din ce a publicat pînă acum, o selecție — mai restrînsă, eventual — superioară cărții prezente. În marea amintire de poezii române de azi Ion Brad își află un loc original alături de Tiberiu Uțan, Al. Andreiș, Ion Horea. Vom cita în încheiere o foarte frumoasă poezie. În ea exprimată foarte clar situația actuală a acestui scriitor iar realizarea artistică superioară anunțată de viitor ce merită atenția noastră: „Acum e timpul lui / cînd mă înțeleg / cînd sînt grăbit, dar pot să mă aștept, / cînd fulgurele vor dorm în mine / pietrificate, veseli de lavine, / cînd nu mă-mpiedic de nimic mă-runt, / știind pe mine însumi să mă-nfrunt. / Acum mi-e încă pasul cumpănit / între distanțe mici și infinite, / între iubiri de clipă sau eterne, / cînd nu mă plîng de focul lor în perne, / adolescent și ars de întrebări pe care le dezleg într-adevăr. / Acum e timpul cel mă înțeleg / cînd sînt grăbit, dar pot să mă aștept.“ (Acum, 1964).

„Am petrecut toată noaptea cu cîntec și glume... pe ruinele hotelului „Transit“, hotelul trist... al trecerii grăbite prin lume... Eram noi și luna... pînă-am trimis-o / ca pe un copil la culcare. / Și-am tînut-o așa, cîntînd, dărîmînd, pînă-n zori, / cînd am turnat în noi temelii, croite de minile lor“. (p. 50).

Foarte plăcut surpriză oferă un vechi poem al lui Ion Brad, din 1953, „Mamei“, care contrazice o întreagă orientare de exterioritate a liricii sale. Totul e aici simțit, direct, sfîșierător. Cu excepția anecdoticii și inutilitei strofe a doua „Mamei“ e un poem autentic iar finalul merită neapărat a fi transcris: „Tăcută lacrima cu care spun / cuvîntul ce-mi rămîne legămint, / azi cînd pîrlug glasului tău bin / și-ascunde limpezimea sub pămînt“. E de mirare cum, 16 ani mai tîrziu Ion Brad ne mai poartă de asemenea săgăciuni false: „Vai, vai, gorun bătrîn te-ai îngroșit / ca un adolescent îndrăgostit / ca un adolescent pe lîngă tine o boare / de fințat palidă, tremurătoare, / Cu paș amei, cu ră-suflet brumat. / Iar tu, poet romantic, te-ai și înflorit“ etc. (p. 85).

STUDENTUL DIN ANUL I

(Urmare din pag. 1)

lăsare, selecția a devenit trăsură dominantă a întregii activități universitare. Se pare că pe sfîrșitul anului I și în Politehnică ce am fost în timpul, faptul că vor trebui să facă dovada valorii lor, că după concursul de admitere urmează nenumărate alte probe, mult mai dificile, care nu vor putea fi trecute decît în urma unei pregătiri temeinice. În Denisa Broască, din anul I al Facultății de chimie industrială, își expune deschis nedumerirea:

„Am venit la facultate ani-maș de hotărîrea de a deveni ingineri. Odată ce am fost selecționați și am primit admiterea, nu este normal să absolvim cu toții facultatea și să devenim ingineri?“

La această întrebare nu se poate da decît un singur răspuns: „Și totuși...“. Și totuși, numeroși tineri, dintre care unii au fost elevi buni în liceu și au trecut cu brio concursul de admitere în facultate, nu reușesc să termine Politehnică. Aurelian Vlașcu, din anul V al Facultății de tehnologia construcțiilor de mașini, aduce în această privință argumente convingătoare. A fost admis în facultate în toamna anului 1965. Colegiul anului I din care făcea parte cuprindea 400 studenți. Acum, cu șapte luni înainte de absolvire, dintre cei care au pornit atunci la drum animalii nu numai de visuri, de năzuințe, ci și de convingerea că vor realiza, ca studenți, fapte meritorii, doar 164 au ajuns în anul V. Ce s-a întîmplat cu ceilalți? Primul „soc“ s-a produs la sfîrșitul anului I, cînd 102 studenți au fost examinați pentru a se putea înscrie pentru toate examenele. Apoi, pe parcurs, s-au desprins și alții de colectiv, motivul fiind tot neprocurarea examenelor.

164 din 400... fătă cum cifrele demonstrează fără drept de apel, că într-adevăr, în facultate procesul de învățămînt este un proces selectiv.

Dar cum a fost posibil să ajungă în anul V doar 164 dintre cei 400 de tineri care și-au început studiile, la Facultatea de tehnologia construcțiilor de mașini, în toamna anului 1965?

Întrebarea adresată de Claudiu Turcu din anul I al Facultății de energetică, are un ton de sentință. De altfel, tot el cînd din anul I vor să afle cine se face vinovat pentru această stare de fapt.

(Urmare din pag. 1)

ceea ce mă tîrziu și conștient, frecventam ca lectură. Îmi aduc aminte cu o plăcere extraordinară de prima carte pe care am silabist-o, de poezile ei păstoase parcă tăiate în lemn; erau niște basme cu Fătura Voinicului, ni știu de cine scrise. Și cu aceeași reculegere pătrez în mine „Călătoria lui Nils Holgerson“, pe „Taras Bulba“ așa cum „mă-abură el“ atunci — sau „Băieții din strada Paul“. Ce drum ciudat trebuie să urmeze cultura în sufletul cuiva, și ce simplu ca eu să mă pot recunoaște, acum, în acele cărți, trînd mă mult deest în atele. Și nu mi se pare astăzi deloc că între primele lecturi și cele de mai tîrziu, nu există legă-

MEMORIA PRIMELOR LECTURI

tură sau chiar asemănare. Etapele vieții își au economia lor proprie și nasc unele din altele. Iar cultura trebuie să fie acel dar continuu, pe care ți-l oferi mereu singur, liber și cîntînd, în așa fel că să te simți bine în teritoriile pe care ea și le descoperă. Și aceste teritorii trebuie alese ca ele să fie ale tale și nu te înșele niciodată. E nevoie de o alegere simplă și clară, care te face să înglobezi în cultura ta, și viața străzii, și prieterea cuiva, și dragostea, și cele mai mărunte fapte care se întîmplă în tine fără să știi exact de ce, și care rămî-n așa cum au rămas acele cărți cu poezie din vîrsta timpurie. E nevoie să începem să observăm mai atent tot ce se petrece zilnic împrejurul nostru ca să simțim adevărat ceea ce rămîne în noi, din faptele și amintirile unei zile, unei săptămîni sau unui an. Nu e nevoie să intri buzna în cultură și să recunoști de bun tot ce ai calificat altă, pînă nu vine propria ta calificare și întîmitate și autenticitate o alegere. Bine ar fi să ne putem păstra ingenuitatea pe care o avem în copilărie și să rămînem înținuți fără a fi minăm de pretenția matură și artificială de mai tîrziu, și să ne îmbogățim lîngă de alții lucruri cu care noi poți avea înțînirea fericită pe care ai avut-o la începuturi.

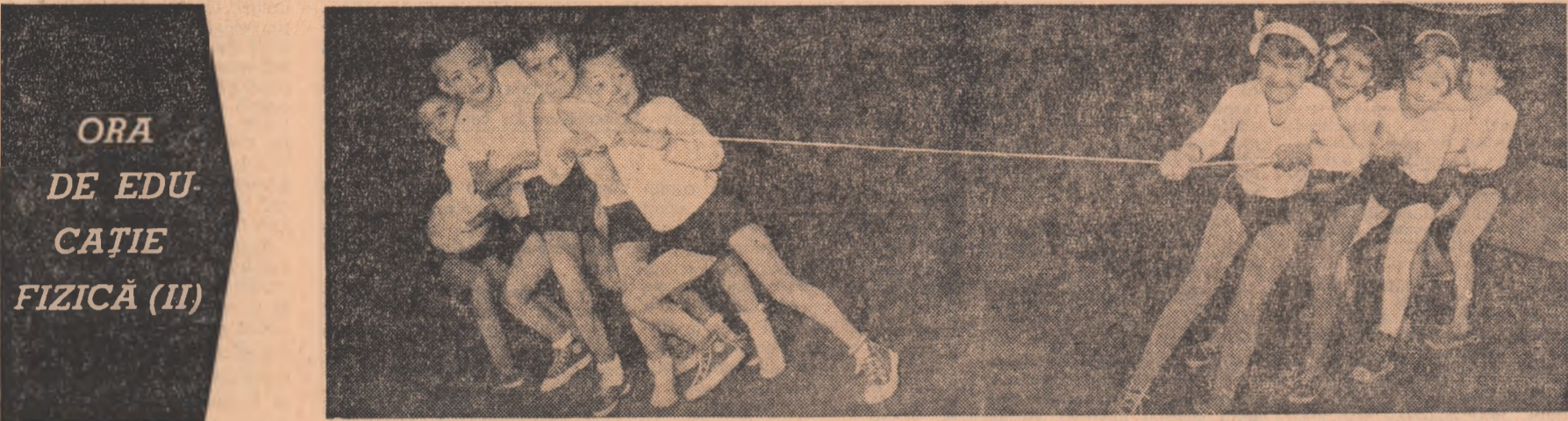
cele spuse aici în legătura cu criteriul selectiv al procesului de învățămînt, situațiile statistice prezentate, din care reiese că nu toți studenții Politehnicii au ajuns la sfîrșitul studiilor, trebuie să ne determine să chibzuim mai bine asupra realității într-un colectivul nostru. Într-adevăr, nu este de ajuns să fim foarte ambițioși, să ne formăm proiecte îndrăznețe, vișuri demne de aspirațiile tinereții, de condițiile în care învățăm și ne formăm ca specialiști și ca intelectuali. Trebuie să dovedim, mai ales, spirit practic, să ne oprim cu mal mulță atenție asupra unor „amănunte“ ca prezența la cursuri și la seminarii, realizarea la timp a lucrărilor de laborator și a proiectelor, pregătirea pentru fiecare seminar etc.

Cred că în facultate — adaugă Dolna Duda, din anul I Electronică — studentul trebuie să învețe să se cunoască și să învețe să știe ce vrea. Cele relatate aici de colegii noștri din anul V duc la concluzia că vom avea de înfruntat destule dificultăți. Înțeleg că nu trebuie să așteptăm să ne spună să învățăm, nici să ne dea bibliografie completă și nici să ne rezumăm la a primi pasiv de la cadrele didactice o sumă de cunoștințe, chiar dacă acestea ni s-ar părea suficiente pentru însușirea profesiei. Accentul cade acum pe munca independentă. Ni s-a spus că în facultate, ca în viață, trebuie să găsim în noi înșine toate resursele necesare pentru a deveni specialiști.

Există o artă de a învăța? — Da, există — opinază Corina Mitu dar această artă nu este altceva decît expresia concentrată a muncii personale a studentului, este sinteza și desfășurarea activității sale în facultate.

antract sportiv • antract sportiv • antract sportiv • antract sportiv • antract sportiv

CAMERERELE ARENEI

SCUTIREA DE SPORT - SCUTIRE DE... SANATATE!

Numarul celor scutiți de educație fizică în școlile noastre este de aproximativ 15 la sută. Procentul nu se pare foarte mare și...

se pronunță asupra acestei chestiuni, ne îndreptățește să afirmăm că fobia multor elevi pentru programul de educație fizică...

male”, M.F. pentru „hipocauzie medie”, D.M. pentru „dischinezie bilhară” ca să cităm cu înțelegere numai câteva cazuri, fără să mai vorbim de numeroasele interdicții...

rate mă obligă să-l scutesc pe timp de 1 an. Pentru o apendicectomie e prevăzută o lună de pauză. Dar sint apendicectomii care pretind doar o săptămână de absență de la educația fizică...

Prăeri convergente despre tendința de scutire și despre îngăduința medicilor ne-a mai încredințat și Dr. LAURIAN TANS, directorul Dispensarului pentru sportivi din Brașov...

Tendința elevilor, mai ales a celor din clasele mari (băieți și fete în egală măsură) de a renunța la una dintre cele mai substanțiale și captivante plăceri ale vârstei (mișcarea)...

Profesorii de resort și medicii școlari așteaptă un semn de sus, ei recunoscând în unanimitate, ca antene ale practicii, necesitatea unei reveniri la esența clasică.

Medicul școlar e pus în fața faptului implinit, elevul învingând un certificat cu un diagnostic de 2-3 luni. Dar normele generale adevărate incontrolabile, pe care figurează și verdictul de scutire...

De ce? Majorității i-ar fi extrim de utilă și această activitate. Peste toate cele de mai înainte, eu cred că educația fizică ar trebui concepută altfel decât celelalte discipline...

ROMULUS BALABAN

Neînvinșă, prima noastră echipă a cucerit trofeul „Carpați”

Prezidiulul s-a adevărat: „maratonul handbalistic” masculin de la Timișoara — 16 meciuri în 4 zile în bună parte într-un spectacol de calitate...

plăcut mult prin acțiunile lui subtile și dinamice în lupta înversunată dar și spectaculoasă de pe semicerc. O victorie lucrată, muncită, ca la carte. La început o perioadă de tonare, cei care păreau mai îndrăgiiți sint suedezi...

HANDBAL

partidei crește continuu vertiginos — conducem la un moment dat cu 7 puncte — în final scorul fiindu-se la 19-15. Au marcat Gruia 5, Chiciu 4, Guneș 3, Gaș 2, Licu 2, Moldovan, Oțelea și Birtolan cei unii.

re — „secunzii” noștri după un început mai slab — cu ratări exasperante — reușesc să-și organizeze mai bine jocul, să nimerescă totuși poarta cu mai multă precizie și să recupereze un teren ce pare a la un moment dat pierdut. Ei înregistrează a doua victorie în acest turneu și, după o evoluție mediocră — având în vedere componența echipei — ocupă penultimul loc.

și cum în final clasamentul turneului: pe locul I România A singura echipă neînvinșă — Suedia, Polonia, Danemarca, Iugoslavia, Ungaria, România B, Franța, Golgeterul turneului este L. Eriksson, cu 29 de goluri, pe locul II Gruia cu 20 de goluri.

Gruia, „tunarul” echipei noastre Foto: V. RABA

Cind exigența se confundă cu pretențiile - exagerate

Vom porni, în cele ce urmează, de la viziunea conf. dr. OSCAR SNAK, director adj. al Direcției de studii și cercetări în cadrul O.N.T. „Carpați”...

turi s-a ajuns la gesturi de-a dreptul incompatibile cu ținuta etică și morală a tinerului de azi, a utecistului. Cauzele sînt mai multe. O parte din ele ține de o anumită optică a unor activități ce răspund de turism.

presupun mijloace, în general, simple, confort redus, că nu este, în ultimă instanță, în însăși firea vârstei tinere sentimentul de comoditate, de pretenție exagerată, de lux pasager...

TURISMUL DE TINERET - TURISM PENTRU TINERET (II)

răspundere, izvorînd tocmai din grija de a oferi tinerilor turismul în condiții cât mai bune. De aceea, pare cu atât mai necesară și mai oportună situația efortului organizatorilor se lovește adeseori de o atitudine inflexibilă, refractară chiar, unui tineri — și nu puțin — manifestînd o excesivă exigență în ceea ce privește condițiile de confort, pretenții exagerate, alt în excursii, cît și în tabere.

Majoritatea explicațiilor mele, însă, s-au lăsat de pretenții — de altfel, ei înșiși existenței condiții cât mai bune. De aceea, pare cu atât mai necesară și mai oportună situația efortului organizatorilor se lovește adeseori de o atitudine inflexibilă, refractară chiar, unui tineri — și nu puțin — manifestînd o excesivă exigență în ceea ce privește condițiile de confort, pretenții exagerate, alt în excursii, cît și în tabere.

exagerării pînă la nesinceritate, făcîndu cu cele mai fămișoase cuvinte confortul — ce-l așteaptă. Au procedat astfel — deliberat — numai să poată vinde mai repede biletele. Așa de sau aproape așa — s-a procedat la Mehedintz, la Dolj, la Caras-Severin, la Dimbovitza. Extinzînd raportul de causalitate, unele rădăcini le aflăm în însuși modul defectuos în care unele organizații U.T.C. desfășoară munca de educație a tinerului. „Pentru că — ne spune tovarășul ILE MITU, șeful sectorului de turism din cadrul Comitetului județean Vitea al U.T.C. — pînă acolo, încît și-au permis să rupă cerșeară, fețe de pernă, pînă la necivilizatul gest de a-și șterge pantofii, la plecare, cu pătura cu care s-au acoperit, în călătoria, dar, cum de la pretenții exagerate, de la simple mo-

Petrolul — Steaua: 0-0

Cele 90 de minute ale restanței Petrolul-Steaua n-au satisfăcut așteptările spectatorilor al căror număr a făcut să se vîndă pînă și locuri în picioare. Fără să exagerăm cuțiuși de puțin, putem aprecia această partidă ca pe o întâlnire a unor domnișoare de pension pentru că — poate și din cauza vîntului și a ploii mărunte de toamnă care a afectat calitatea terenului — jucătorii și-au drămuțit eforturile și pofta de joc, menajîndu-se reciproc. Singurul jucător care se pare că ar fi vrut să facă ceva a fost Hălmegeanu, dar care neajutat de colegii săi cu nici un chip, a trebuit să se resemneze și el și să se integreze în ritmul coechipierilor.

Rezultatul, în nota meciului, 0-0, nu nedreptățește niciuna din echipe. I. TEOHARIDE

Ilie Năstase a debutat cu succes

TENISMANUL român Ilie Năstase și-a făcut un debut remarcabil în turneul internațional „Open” de la Stockholm. Năstase l-a învins în două seturi cu 6-4, 6-2 pe cunoscutul jucător australian Tony Roche. A fost marea surpriză a serii, transmite corespondentul agenției Reuters. Românul a jucat excelent, confirmînd

progresul arătat în turneele desfășurate anul acesta. Alte rezultate: „Briessens Cup”, de la Utrecht (Danemarca), 6-3, 6-2; Stolle (Australia), 6-3, 6-3; Pillel (Iugoslavia) — Taylor (Anglia) 6-3, 6-2; Pala (Cehoslovacia) — Beust (Franța) 3-6, 6-3, 6-1.

TRADITIONALUL turneu internațional masculin de handbal de la Tbilisi a fost cîștigat în acest an de reprezentativa U.R.S.S. Pe locul doi s-a clasat echipa cehoslovacă, urmată de selecționata o-rasului Tbilisi. În ultima zi a competiției, U.R.S.S. a învins cu scorul de 23-14 (11-7) selecționata olimpică a U.R.S.S., iar Cehoslovacia a înțrecut cu 15-10 (10-7) formația orașului Tbilisi.

cu A. C. Milano. Poletti rămîne însă suspectat pe viață din activitatea sportivă, iar celălalt nu vor putea lua parte la meciuri internaționale.

CAMPIONUL olimpic de patină vitează, vest-germanul Edvard Keller, se află într-o formă bună în acest început de sezon. Luînd startul recent într-un concurs internațional desfășurat pe celebra pistă de la Inzell, Keller a cîștigat probe de 500 m. cu performanța de 1:10,8 și de 1:00,8. În recordul mondial al probei este de 39” 2/10.

LA AMSTERDAM, în cadrul „Cupei orașurilor țiguri” la tenis de masă, echipa locală Neddlloyds a învins cu scorul de 3-3 formația Omgaf Viens.

LA VARSOVIA au luat startul întrecerile turneului internațional de lupte greco-romane „Memorialul Pytlasinski”. Pe echipe, primul loc a revenit Poloniei cu 17,5 puncte, urmată de U.R.S.S. — 15

AU FOST eliberați din închisoare cei trei jucători ai echipei Studentes la Plata (Manera, Poletti și Suarez), arestați în virtutea legilor antifeministe privitoare la manifestările huliganice pe terenurile de sport în urma incidentelor petrecute la meciul pentru „Cupa Intercontinentală”

LA VARSOVIA au luat startul întrecerile turneului internațional de lupte greco-romane „Memorialul Pytlasinski”. Pe echipe, primul loc a revenit Poloniei cu 17,5 puncte, urmată de U.R.S.S. — 15

